

Tedaj pride mojster in vidi Pavliha, ki z ihto obmetava suktnjo z rokavoma. Začuden ga gleda, pa reče: »Šent ti, kaj se vendar igraš?«

»Igram se, kajne?« se potoži Pavliha. »Sinoči ste mi rekli, naj vržem rokave k suktnji. Ubogal sem vas in metal vso noč, a rokavi se še zdaj nočejo prijeti. Boljše bi bilo, če bi mi rekli iti spat, ne pa da ste mi naložili tako ničevo delo.«

»Ha, ha!« se zasmije mojster. »Ali sem jaz kriv, če razumeš vse, kakor ni treba? Če sem rekel, da vrzi rokave k suktnji, sem mislil, da jih prišij.«

»Vrag naj pocitra še take razgovore!« se ujezi zdaj Pavliha. »Ali res ne morete povedati, kakor se spodobi? Če bi bili rekli, naj rokave prišijem, bi jih prišil in ne bi cele noči poprčkal za ništer. Zdaj pa tudi sami sedite in vbadajte; jaz grem, da se naspim.«

»Tako pa ne!« mu jo preseka mojster. »Ne bom te plačeval, da bi čez dan spal. Kar na delo!«

Mojster prime Pavliha tudi za sveče, ki jih je pokuril, in moža se spreta dodobra. Nakar Pavliha pobere svoje in jo potegne od krojača.

(Dalje prihodnjič.)

O pahljači

Nežna in drobčkana Kan-Si je bila hčerka bogatega in plemenitega mandarina (višjega državnega uradnika) na Kitajskem. Nekoč je prisostvovala takozvanemu balončkoveму slavju, kar pomeni v tej deželi isto, kar je pri nas pust ali karneval. Seveda je morala svoj lep obrazek skrivati pod krinko pred pogledi množice gledalcev. Toda v dvorani, kjer se je vršila ta veselica, je bilo neizrečno vroče, še bolj vroče pa je bilo mali Kan-Si v njenem dvojnem oblačilu in potne kapljice so ji kar v curkih tekle po razgretem obrazu. Kan-Si pa ni bila neumna deklica, znala si je pomagati. Odpela je trakove svoje krinke in jo držala z levo roko pred obrazom;

ne tako daleč od obraza, da bi jo mogel kdo spoznati, toda tudi ne tako blizu, da ne bi mogel osvežujoči zrak pod krinko in k razgretemu obrazu. Tu pa tam je še nekoliko popahljala s krinko, seveda le takrat, če je vedela, da je nihče ne gleda.

Ta domislek male Kitajke je izzval pri njenih tovarišicah veliko odobravanje in kmalu so vse gospodske kitajske dame pričele oponašati to spretno uporablanje krinke, katere oblika se je ravno radi tega kmalu spremenila. Krinka-pahljača je dobila podolgovato, razširjeno in ploščato obliko.

Tako je nastala pahljača, ki je najboljše sredstvo proti veliki vročini in jo uporabljajo žene, pa tudi možje v vseh vzhodnih, vročih deželah.